Quelle: https://manuscripta.at/?ID=26360
Copyright: Admont, Benediktinerstift

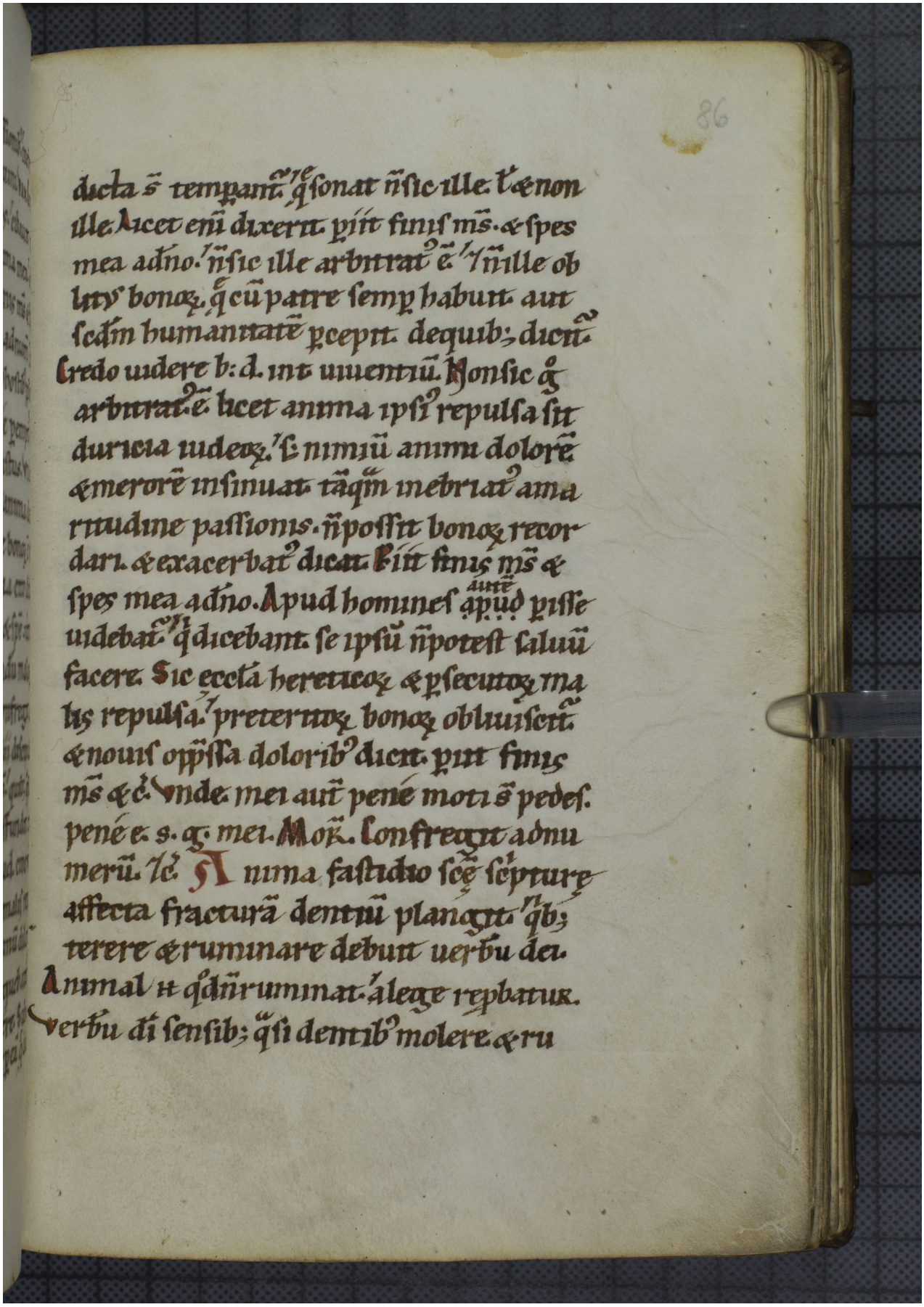

dicta s̄ temp̄ant. q̄ sonat n̄ sic ille. l. & non
ille. Licet enī dixerit. p̄iit finis m̄s. & spes
mea ad n̄o. n̄ sic ille arbitrat⁹ ē. l. n̄ ille ob
litus bonoꝝ. q̄ cū patre semp̄ habuit. aut
scd̄m humanitatē p̄cepit. de quib; dicit.
Credo uidere b: d. int. uiuentiū. Non sic q̄
arbitrat⁹ ē. licet anima ipsi⁹ repulsa sit
duricia iudeoꝝ. s: nimiū animi dolorē
& merorē insinuat. tāq̄m inebriat⁹ ama
ritudine passionis. n̄ possit bonoꝝ recor
dari. & exacerbat⁹ dicat. Fiit finis m̄s &
spes mea ad n̄o. Apud homines autē apud p̄isse
uidebat. q̄ dicebant. se ipsū n̄ potest saluū
facere. Sic eccl̄a hereticoꝝ & p̄secutoꝝ ma
lis repulsa. preteritoꝝ bonoꝝ obliuiscit.
& nouis opp̄ssa doloribꝰ dicit. p̄iit finis
m̄s & c. Vnde. mei aut̄ pene moti s̄ pedes.
pene e. s. g. mei. Mor. Confregit ad nu
merū. l. c. Anima fastidio scē scripture
affecta fracturā dentiū plangit. q̄b;
terere & ruminare debuit uerbu dei.
Animal it q̄ d n̄ ruminat. a lege rep̄batur.
Verbu dī sensib; q̄si dentib⁹ molere & ru